

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 264/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3Tos/128/2025-2812 z 15. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Dňa 19. mája 2025 bola na Okresnom súde Trnava podaná obžaloba na sťažovateľa pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1 a 2 písm. b) a ods. 3 písm. a) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, ktorú okresný súd uznesením č. k. 7Tk/2/2025-2758 z 13. júna 2025 prijal podľa § 241 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku.
3. Proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ (a ďalší spoluobžalovaný) sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením doručeným sťažovateľovi 6. októbra 2025 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

II. Argumentácia sťažovateľa

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje argumentáciu, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho sťažnosti porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj právo na osobnú slobodu a spravodlivé súdne konanie. Namietané porušenie svojich práv vidí v tom, že krajský súd svoje rozhodnutie v podstate odôvodnil tým, že všetky dôkazy bude možné vykonať na hlavnom pojednávaní kontradiktórnym spôsobom, pričom v predchádzajúcom konaní takýto názor nemal, mal ho opačný. Poukazuje na to, že orgány činné v trestnom konaní tvrdili, že je potrebné vykonať dôkazy, čím bolo odôvodnené (skoršie) rozhodnutie okresného súdu o predĺžení lehoty trvania jeho väzby. Upriamuje pozornosť na to, že obžaloba bola podaná bez toho, aby boli vykonané tie dôkazy, kvôli ktorým bola jeho väzba predlžovaná. Sťažovateľ tvrdí, že mali byť vypočutí aj svedkovia v jeho prospech, pretože ich vypočutie mohlo priniesť do konania nové skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť skutkový stav i právnu kvalifikáciu, prípadne iné rozhodnutie v prípravnom konaní, než je podanie obžaloby. Namieta tiež rezignáciu na výsluch ťažiskového svedka obžaloby [REDAKOVANÉ] kontradiktórnym spôsobom.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa, že došlo k porušeniu jeho práv podľa ústavy, listiny a dohovoru označených v bode 1 tohto rozhodnutia, a to napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu o prijatí obžaloby.

6. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V prvom rade ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, podľa ktorého ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práv, je preto nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť splnená pred podaním ústavnej sťažnosti (pozri čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde).

8. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (IV. ÚS 452/2024).

10. Berúc do úvahy už uvedené princípy, možno poukázať na už ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že ani pri rozhodovaní spojenom s prijatím obžaloby súdom podľa Trestného poriadku v znení účinnom od 15. marca 2024 [§ 241 ods. 1 písm. l) a § 244 ods. 1 písm. k)] nemožno očakávať vstup ústavného súdu do prebiehajúceho konania, ktorý by nahrádzal orgány tohto konania s právomocou predchádzajúcou právomoci ústavného súdu (ZNaU 29/2024), a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

11. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu